

Sygn. akt VII K 846/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: Stażysta Lena Błaszczynska

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2016 roku, sprawy R. W., syna Z. i E. z domu O., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 04 lipca 2013 roku do 07 sierpnia 2015 roku w P., woj. (...) uporczywie uchylał się od obowiązku płacenia alimentów ustalonych wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) roku, sygn. akt (...) w kwocie po 500,00 zł miesięcznie na rzecz syna P. W. (1), przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

1. oskarżonego **R. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 209 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna P. W. (1);
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem poniesionych wydatków oraz kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 846/15

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie wpłynął wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 kpk.

Na posiedzeniu dnia 15 lipca 2016 roku Sąd uwzględnił powyższy wniosek i wydał wyrok w trybie art. 343 kpk.

Jak stanowi art. 424 § 3 kpk w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie między innymi co do wyroku wydanego w trybie art. 343 kpk, sąd może ograniczyć zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Dlatego też Sąd w dalszej części ograniczy uzasadnienie do omówienia wskazanych okoliczności.

Oskarżony R. W. uporczywie uchylając się w okresie od 4 lipca 2013 roku do 7 sierpnia 2015 roku od obowiązku płacenia alimentów ustalonych wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) roku, sygn. akt (...) w kwocie po 500 złotych miesięcznie na rzecz syna P. W. (2), przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję art. 209 § 1 kk.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy w stopniu znacznym.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych małoletniego dziecka oskarżonego,
- wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków – obowiązek łżenia na utrzymanie własnego dziecka,
- postać zamiaru – działanie z zamiarem bezpośrednim

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego fakt, że przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i chciał skorzystać z instytucji skazania bez przeprowadzania rozprawy w trybie art. 335§ 1 kpk. Żałował też swojego zachowania.

Jak okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd wymierzając karę kierował się przede wszystkim tym aby skłonić sprawcę do pracy, której do tej pory co do zasady w swoim życiu unikał. W ocenie Sądu praca na cele społeczne zmusi oskarżonego do refleksji nad swoim zachowaniem, a jednocześnie będzie dolegliwością, która w istotny sposób wpłynie na jego dalsze postępowanie w przedmiocie obowiązku łżenia na utrzymanie dziecka. Dlatego też zamiast kary pozbawienia wolności Sąd wymierzył karę ograniczenia wolności. Sąd uznał nadto, iż kara pozbawienia wolności, nawet w jej dolnych granicach nie byłaby zasadna w realiach niniejszej sprawy. Za zastosowaniem kary o charakterze wolnościowym przemawia potrzeba zapewnienia bieżącej alimentacji dla uprawnionego pokrzywdzonego. Pozbawienie oskarżonego wolności uniemożliwiłoby mu natomiast realizowanie obowiązku łżenia na utrzymanie małoletniego dziecka. Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności musiałby wobec powyższego skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu nie istnieje jednak w stosunku do R. W. pozytywna prognoza kryminologiczna, w związku z faktem, że jest on już osobą karaną. Zdaniem Sądu wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mogłaby zostać odebrana przez oskarżonego jako swego rodzaju bezkarność za dokonywane przez niego przestępstwa, a to w ocenie Sądu nie jest na pewno okolicznością, która w sposób wychowawczy oddziaływałaby na sprawcę.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 kk, Sąd, aby uświadomić oskarżonego o konieczności wywiązywania się przez niego z obowiązków względem syna, zobowiązał go do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Sąd miał tu na uwadze art. 34 § 3 kk zgodnie z którym wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk lub obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2 i 3 kk.

Obowiązki nakładane na sprawcę w trybie art. 72 kk powinny być dobrane w taki sposób, aby maksymalizować indywidualnie - prewencyjne oddziaływanie na sprawcę. Dlatego też powinny one mieć związek z popełnionym przestępstwem, a ich realizacja, w szczególności powinna minimalizować ryzyko powrotu na drogę przestępstwa. Zdaniem Sądu nałożony na oskarżonego obowiązek w niniejszej sprawie pozostaje w ścisłym związku z popełnionym przez niego przestępstwem uporczywego uchylecia się od obowiązku alimentacyjnego. Natomiast realizowanie bieżącego obowiązku alimentacji uchroni oskarżonego przed powrotem na drogę przedmiotowego przestępstwa.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyn został bowiem popełniony w dniu 7 sierpnia 2015. Natomiast wyrok został wydany w dniu 15 lipca 2016 roku. W międzyczasie tj. w dniu 15 kwietnia 2016 roku doszło do nowelizacji Kodeksu karnego. Tym samym w niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa. Sąd miał tu na uwadze, iż według treści art. 34 § 3 kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstwa, wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk lub obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2 i 3 kk.

Natomiast w brzmieniu art. 34 § 3 kk na dzień orzekania, wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk lub obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2 – 7a kk. Tym samym na dzień wydania wyroku, Sąd mógł orzec znacznie więcej obowiązków, niż biorąc pod uwagę brzmienie Kodeksu karnego na dzień popełnienia przestępstwa.

O kosztach sądowych wobec oskarżonego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k.

Stanowią je:

- ryczałty za doręczenia wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem w I instancji – 40 złotych;
- opłata za dane o karalności - 30 złotych;

Natomiast opłata od skazania została wymierzona oskarżonemu na podstawie art.

2 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).